

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 21CoE/197/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417202453
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eugen Palášthy
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1417202453.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eugena Palášthyho a členov senátu JUDr. Lýdie Noskovičovej a JUDr. Moniky Školníkovej v právnej veci oprávneného (otca): N.. J. T., B.. XX.X.XXXX, O. X. B. X, X., toho času bytom U. X, X., štátny občan SR, zastúpeného advokátom JUDr. Janou Hreňovou, so sídlom Krížna 14 Bratislava proti povinnej (matke): N.. P. T., B.. XX.X.XXXX, O. X. B. X, X., štátny občan SR, zastúpenej T. L., X. H. XX, X., za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava IV, o návrhu na výkon rozhodnutia o úprave styku s maloletými deťmi Markovými: T., B.. XX.X.XXXX, T., B.. X.XX.XXXX H. P., B.. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenými kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, Vazovova 7/A, Bratislava, o odvolaní povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV pod č. k. 39Em/3/2017-249 zo dňa 23.7.2018, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave, odvolanie povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV, pod č.k. 39Em/3/2017-249 zo dňa 23.7.2018 v časti výroku I odmieta.
- II. Krajský súd v Bratislave, uznesenie Okresného súdu Bratislava IV pod č.k. 39Em/3/2017-249 zo dňa 23.7.2018 v časti výroku II, p o t v r d z u j e .
- III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV ako súd prvej inštancie, napadnutým uznesením výrokom I konanie neprerušil a výrokom II nariadil výkon rozhodnutia o úprave styku otca s maloletými deťmi T.: T., B.. XX.X.XXXX, T., B.. X.XX.XXXX H. P., B.. XX.XX.XXXX a to s odkazom na ustanovenia § 2 ods. 1, § 376 ods. 1, § 378 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), § 164, § 165 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).
2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 3.3.2017, žiadal oprávnený (otec maloletých detí) o nariadenie výkonu uznesenia Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/97/2015-36 zo dňa 20.5.2015, ktorým bol upravený jeho styk s maloletými deťmi, pričom svoj návrh odôvodnil tým, že povinná (matka maloletých detí) marí výkon súdneho rozhodnutia; dlhodobo a opakovane ho dehonestuje a negatívne vykresľuje v očiach detí, manipuluje ich mienku a zamedzuje ich komunikáciu s ním; na maloleté deti prenáša problémy rozpadu ich manželstva, pričom deti situáciu nevedia vyhodnotiť a spracovať. Opakovane sa stalo, že keď si pre maloleté deti prišiel v čase určenom v súdnom rozhodnutí, nikto nebol doma alebo deti neboli na styk riadne pripravené, resp. mu oznámili, že majú iný program. V ďalších vyjadreniach oprávnený poukázal na znalecký posudok, vypracovaný znalkyňou PhDr. Elenou Fortis v konaní o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode (sp. zn. 13P/327/2014), ktorá uviedla, že z vyjadrení detí vyplýva, že povinná ich bezohľadne mystifikuje negatívnymi verbalizáciami na adresu oprávneného, diskredituje ho a vedie ich k jeho odmietaniu. Oprávnený má za to, že zo správania povinnej je zrejmé, že neguje jeho úlohu vo výchove a v životoch maloletých detí a listy detí, ktoré povinná predložila považuje oprávnený za hrubú manipuláciu z jej strany. Oprávnený potvrdil, že najstarší syn T. s ním odmietal kontakt dlhodobejšie, ale mladšie deti k nemu až do pojednávania vo veci rozvodu chodili a v začiatkoch sporov sa vyjadrili aj pred kolíznou

opatrovníčkou, že chcú byť aj s otcom aj s mamou rovnako. Správanie povinnej oprávnený považuje za vyslovene škodlivé a priamo ohrozujúce riadny vývoj maloletých detí, pričom poukázal na to, že aktuálne nemá vôbec žiadny priestor na to, aby sa mohol s deťmi normálne čo i len rozprávať. Ak by boli maloleté deti v minulosti z jeho strany týrané (či už fyzicky alebo psychicky) ako tvrdí povinná, tak by sa táto skutočnosť musela prejaviť aj pri znaleckom dokazovaní, čo sa nestalo. Odmietavý postoj voči oprávnenému začal v júni 2016 po pojednávaní, na ktorom bolo nariadené znalecké dokazovanie. Dovtedy ho deti navštevovali a komunikovali s ním a o žiadnej ich „traume z agresívneho správania“ dovtedy nepadla ani zmienka. Ďalej oprávnený poukázal aj na to, že pri takmer každom preberaní a odovzdávaní detí je prítomná aj stará matka maloletých detí - T. L., ktorá deti ironicky pobáda, aby s ním išli a toto je skôr dôvodom na nepríjemnú hádku, než reálnym dôkazom toho, že deti motivuje ku kontaktu s oprávneným. Prítomnosť starej matky považuje oprávnený za kontraproduktívnu k tomu, aby sa vôbec nejaký styk alebo aspoň slušný rozhovor medzi ním a maloletými deťmi mohol realizovať. Súd prvej inštancie ďalej v napadnutom rozhodnutí uviedol, že povinná vo svojich vyjadreniach žiadala návrh oprávneného zamietnuť ako nedôvodný, nakoľko svoje povinnosti si plní, maloleté deti sú na styk riadne pripravené a skutočnosť, že s oprávneným dlhodobo odmietajú ísť do jeho novovytvorenej domácnosti, je prejavom ich vlastnej vôle, pričom povinná poukázala na ich vyjadrenia a zdôraznila, že na názor maloletých detí je súd povinný prihliadať. Dôvody, ktoré oprávnený v návrhu uvádzal, sú podľa povinnej jeho subjektívnym názorom a označila ich za vyfabulovanú lož s tým, že skutočnosť, že deti oprávneného odmietajú, je spôsobená jeho zlým správaním voči povinnej a deťom v minulosti. Všetky tvrdenia oprávneného povinná odmietla a poprela a zdôraznila, že maloleté deti nemanipuluje k tomu, aby oprávneného odmietali, pričom záujem oprávneného povinná považuje za predstieraný. Písomným podaním zo dňa 19.1.2018 povinná žiadala, aby súd konanie prerušil do času, kým v súčinnosti s orgánmi činnými v trestnom konaní prešetří, či právna zástupkyňa oprávneného podaním návrhu na výkon rozhodnutia naplnila skutkovú podstatu prečinu marenia spravodlivosti, čo by malo podľa názoru povinnej mať rozhodujúci vplyv na posúdenie a rozhodnutie v predmetnej veci s tým, že prešetrenie podozrenia z prečinu spadá do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní, na ktoré je potrebné počkať. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na vyjadrenia kolízneho opatrovníka, ktorý uviedol, že rodičia sú povinní rešpektovať rozhodnutia súdu a preto voči podanému návrhu na výkon súdneho rozhodnutia nemá námietky s tým, že dňa 19.9.2017 vykonal kolízny opatrovník v domácnosti povinnej vopred dohodnuté šetrenie, v rámci ktorého povinná uviedla, že maloleté deti sa s oprávneným odmietajú stretávať, pričom ona im v styku nebráni a ani ich proti oprávnenému nenavádza. Z čias, keď s nimi ešte povinný žil v spoločnej domácnosti, si deti pamätajú krik, hádky a negatívne zážitky. Dňa 22.9.2017 kolízny opatrovník vykonal šetrenie v domácnosti oprávneného, ktorý uviedol, že maloleté deti u neho neboli od 8.6.2016 a i keď sa s nimi snaží kontaktovať, je to neúspešné, pričom podľa jeho slov deti nemajú záujem stretávať sa s ním, nakoľko sú povinnou manipulované. Obaja rodičia boli zo strany kolízneho opatrovníka oboznámení s tým, že dňa 25.8.2017 má byť na úrade vykonaný pohovor s maloletými deťmi s tým, že povinná mala zabezpečiť účasť detí a takisto bola dohodnutá aj prítomnosť psychológa z Referátu poradensko-psychologických služieb, avšak pohovor s deťmi sa neuskutočnil, nakoľko povinná dňa 25.8.2017 v dopoludňajších hodinách zatelefonovala, že deti nebude môcť priviesť kvôli ich nepriaznivému zdravotnému stavu. V ďalšom podaní kolízny opatrovník informoval súd prvej inštancie, že ani neskôr nebolo možné vykonať pohovor s maloletými deťmi, nakoľko povinná im e-mailom oznámila, že deti nemajú záujem vypovedať pred sociálnymi pracovníkmi. Okresná prokuratúra Bratislava IV vo svojom vyjadrení uviedla, že súdne rozhodnutia, vrátane rozhodnutí upravujúcich styk maloletých detí s rodičmi by sa mali dodržiavať, pričom prvoradým hľadiskom má byť záujem maloletého dieťaťa a takisto poukázala na to, že povinnosť prijať opatrenia, ktoré umožnia kontakt rodiča s maloletým dieťaťom nie je absolútna a musí sa brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb. Okresná prokuratúra navrhla, aby súd opätovne požiadal orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately o poskytnutie súčinnosti pri zisťovaní informácií o dôvodoch nepodrobenia sa rozhodnutiu a o poskytnutie súčinnosti pri preverení týchto dôvodov. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí poukázal na uznesenie Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/97/2015-36 zo dňa 20.5.2015, ktorým súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým predbežne upravil styk otca s maloletými deťmi na každý páry kalendárny týždeň od soboty od 10.00 hod. do nedele do 18.00 hod. s tým, že odovzdávanie a preberanie maloletých detí bude prebiehať v mieste bydliska maloletých detí a matka bude povinná maloleté deti na styk riadne pripraviť. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.7.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 20CoP/36/2015-53 zo dňa 25.6.2015, ktorý rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Súd prvej inštancie po preskúmaní žiadosti povinnej o prerušenie konania a ňou uvádzaných dôvodov dospel k záveru, že jej žiadosť v tomto smere nie je dôvodná, nakoľko skutočnosť, ktorými povinná svoj návrh

odôvodňuje, nenapĺňajú zákonom stanovené podmienky pre prerušenie konania v zmysle ustanovení CSP, ktorý jasne ustanovuje prekážky postupu v konaní, ako aj prípady, kedy je možné konanie prerušiť. S poukazom na vyššie uvedené, ako aj na to, že prerušenie konania nie je ani v súlade so zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania, súd prvej inštancie rozhodol tak, že konanie neprerušil. Súd prvej inštancie v zmysle zákonnej úpravy vzťahujúcej sa na vykonávacie konanie vo veci starostlivosti o maloletých skúmal, či je exekučný titul vykonateľný, či povinná dobrovoľne neplní čo jej vykonateľný titul ukladá a či tu existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré by rozhodnutie nebolo možné vykonať, pričom súd prvej inštancie v danom konaní zistil, že uznesenie č. k. 13P/97/2015-36 zo dňa 20.5.2015 je v súčasnosti jediné vykonateľné rozhodnutie, upravujúce styk oprávneného s maloletými deťmi a to počas každého párneho kalendárneho týždňa od soboty od 10.00 hod. do nedele do 18.00 hod. a súčasne zistil, že tento styk sa nerealizuje riadne a neprebíha už približne 2 roky. Tvrdenia oprávneného a povinnej ohľadom nerešpektovania súdneho rozhodnutia sú rozdielne, nakoľko oprávnený označil za rozhodujúci prvok povinnú a povinná za hlavnú príčinu označila oprávneného a vôľu maloletých detí. Súd prvej inštancie dôkladne zvážil a vyhodnotil všetky doposiaľ zistené skutočnosti a pred rozhodnutím vykonal dokazovanie, smerujúce k zisteniu a preukázaniu existencie ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré by rozhodnutie nebolo možné vykonať, pričom za týmto účelom opakovane požiadal o súčinnosť kolízneho opatrovníka (prvýkrát už v septembri 2017) s tým, aby bolo naplnené zákonné ustanovenie § 38 ods. 1, ods. 2 CMP a zistený názor maloletých detí. Kolízny opatrovník vo veci zistenia názoru maloletých detí postupoval s vysokou odbornou starostlivosťou, avšak kolíznemu opatrovníkovi sa nepodarilo pohovor s maloletými deťmi doposiaľ uskutočniť a v tejto súvislosti súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia všetkých informácií dospel k záveru, že sa tak stalo výlučne z dôvodov na strane povinnej, ktorá odmieta spolupracovať nielen s kolíznym opatrovníkom, ale aj so súdom a to nielen vo vykonávacom konaní, ale aj v ďalších prebiehajúcich konaniach, kde si neplnila a ignorovala súdom uložené pokyny a povinnosti. Písomné podania povinnej, ktorými prezentuje názory maloletých detí, nie sú podľa súdu prvej inštancie dôkazom, ktorý by mohol nahradiť osobný kontakt kolízneho opatrovníka či súdu s maloletými deťmi, nakoľko jedine priame vypočutie maloletých detí napĺňa zákonné požiadavky zistenia ich názoru v zmysle § 38 CMP, pričom všetky tri maloleté deti sú vo veku, kedy sú vzhľadom na svoju rozumovú vyspelosť dostatočne schopné formulovať svoje vnútorné vzťahy a postoje k obojmu rodičom. Keďže súd disponuje rozsiahlymi informáciami o rodinnej situácii zo svojej úradnej činnosti, pričom týmito disponuje aj kolízny opatrovník a aj Okresná prokuratúra Bratislava IV, ktorí sú účastníkmi prebiehajúcich poručenských konaní, je súd prvej inštancie toho názoru, že opätovná žiadosť kolízneho opatrovníka na zistenie dôvodov nepodrobenia sa súdnemu rozhodnutiu nie je dôvodná a nie je v záujme maloletých detí, aby súd ďalej procesne vo veci nepostupoval a aby rodinná situácia aj naďalej stagnovala, pričom povinnej bol na poskytnutie súčinnosti v rámci zisťovania názoru detí a preukázania ospravedlniteľných dôvodov poskytnutý rozsiahly časový priestor (od septembra 2017), ktorý však povinná nevyužila a zistenie názoru maloletých detí kolíznym opatrovníkom neumožnila. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí ustálil záver, že s prihliadnutím na všetky ďalšie dôkazy, ktoré súd má a po ich dôkladnom zvážení je zrejmé, že tu bez akýchkoľvek pochyb neboli preukázané ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré by rozhodnutie nebolo možné vykonať a preto tu v súčasnosti existujú zákonné podmienky pre nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia s tým, že za takejto situácie súd prvej inštancie považuje za potrebné umožniť rozvoj puta medzi maloletými deťmi a oprávneným a začať konanie o výkon súdneho rozhodnutia, ktoré je vykonateľné a ktoré upravuje styk oprávneného s maloletými deťmi. Zároveň však súd prvej inštancie poukázal aj na to, že nariadením výkonu rozhodnutia nemusí priamo a bezprostredne dochádzať k realizácii s tým, že po vydaní uznesenia o nariadení výkonu súdneho rozhodnutia bude súd skúmať správanie sa povinnej, oprávneného, ako aj maloletých detí, opätovne bude zisťovať názor maloletých detí a zváži vhodnosť prijatia iných opatrení, ktoré budú v záujme maloletých detí.

3. Proti tomuto uzneseniu podala povinná prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne v zákonnej lehote odvolanie a navrhla, aby odvolací súd predmetné uznesenie zrušil v plnom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie s povinnosťou konanie prerušiť. Povinná v odvolaní uviedla, že voči dôvodom návrhu oprávneného na výkon rozhodnutia dňa 9.6.2017 doručila vyjadrenie, v ktorom označila množstvo dôkazov preukazujúcich nedôvodnosť návrhu na výkon rozhodnutia a aj v nasledujúcom období povinná opakovane doručovala na súd dôkazy toho, že deti kontinuálne odmietajú všetky formy kontaktu s otcom v trvaní uplynulých cca 26 mesiacov. Všetky uvedené dôkazy boli súdu prvej inštancie doručené a obsahujú okrem vlastnou rukou napísaných názorov detí aj zvukové záznamy zo stretnutia detí s otcom. Súd v zmysle svojich zákonných povinností musí prihliadať na názor detí, ktorý nemá predpísanú zákonnú formu, t.j. na zistenie ich názoru podľa názoru povinnej vyhovuje každá existujúca forma, z ktorej je súd povinný vyvodit' právny názor, na základe ktorého je povinný rozhodnúť s prihliadnutím na povinnosť konať efektívne a nezaťažovať maloleté deti a ich matku. Súd prvej inštancie

v odôvodnení rozhodnutia o neprerušení predmetného konania dôvodí naliehavosťou skúmať správanie sa detí, matky, či otca, čo sa povinnej javí ako nepochopiteľné, pretože v spise je množstvo dôkazov, z ktorých je nepochybné, že deti trvale otca odmietajú. Zároveň súd disponuje top relevantným dôkazom o tom, že deti sú v absolútnej pohode, šťastné a veselé, čoho dôkazom sú ich vysvedčenia s najlepšimi možnými výsledkami - samé jednotky a každoročne udelené riaditeľské, či triedne pochvaly. Vysvedčenia detí sú zároveň dôkazom až dokonalej starostlivosti matky. Súd podľa povinnej disponuje množstvom dôkazov o tom, že otec maloletých detí jeho záujem o ne len slovne deklaruje, sú to bezobsažné slová písané na mnohých stránkach bez exaktného dôkazu o jeho skutočnom záujme. Aby matka vyvrátila lživé tvrdenie otca, že deti manipuluje, už v mesiaci september 2017 osobne doručila na súd prvej inštancie návrh na dokazovanie, v ktorom žiadala, aby súd vykonal dôkaz o tom, že deti konajú autonómne, keď styk s otcom odmietajú a žiadala, aby súd vypočul svedkov (susedov, trénerov, atď.) a tiež, aby zabezpečil prítomnosť kolíznych pracovníkov pri stretnutí otca s maloletými deťmi, avšak súd uvedené dôkazy nevykonal, čo je podľa povinnej vec hodná zvláštneho zreteľa s poukazom na dôvody, ktoré súd prvej inštancie uviedol a pre ktoré neprerušil výkon rozhodnutia, naopak, ho nariadil. Dôvody - skúmanie správania detí, rodičov, pre ktoré súd prvej inštancie neprerušil konanie ale naopak, nariadil výkon rozhodnutia po 18 mesiacoch od podania návrhu sa povinnej javí ako chybný postup súdu, pričom povinná má za to, že súd disponuje obrovským množstvom dôkazov vo forme písomných vyjadrení detí, zvukových záznamov zo stretnutia detí s otcom, vyjadrení trénerov, učiteľov, ktoré sú natoľko vyčerpávajúce nielen v počte, ale aj množstvom foriem na vykonanie dokazovania, že predlžovanie stresu a psychického týrania detí už možno označiť ako priame poškodzovanie záujmov maloletých detí. Odôvodnenie skúmať správanie detí v kontexte s množstvom návrhov na dokazovanie, ktoré žiadala matka, aby súd vykonal a napriek tomu ich ignoroval a nevykonal žiaden z nich, je podľa povinnej priamym ohrozením práva na spravodlivé súdne konanie bez zbytočných prieťahov, na ktoré majú právo maloleté deti požívajúce zvýšenú právnu ochranu, ale tiež matky, ktorá je pod neustálym psychickým tlakom opakovane odrážať lživé útoky otca voči jej osobe, ktorú označuje ako manipulátorku. Súd je povinný viesť súdne konanie tak, aby nespôsobil zbytočné psychické, či finančné zaťažovanie - v tomto prípade matky, ktorá sa vzorovo stará o svoje tri maloleté deti od doby, kedy ich otec hanebne opustil, „zbalil“ všetko zo spoločnej domácnosti, čo pre neho malo cenu, no to najcennejšie - svoje deti si „nepribalil“, pričom zatiaľ sa mu napriek uvedenej skutočnosti darí predstieraným záujmom oklamať súd, avšak matka verí v spravodlivosť a tak je pokojná, vediac, že súd je múdry a odhalí skutočný záujem otca - dosiahnuť striedavú starostlivosť bez povinnosti platiť výživné na deti a tak „zabije jednou ranou dve muchy“ - nebude sa musieť o deti postarať ani podieľať sa na ich výchove a ani finančne. V závere odvolania povinná uviedla, že oprávneného si neváži pre zlý vzťah, ktorý si vytvoril s deťmi a žiadne ďalšie dokazovanie, či autoritatívne nariadenie nebude mať vplyv na zmenu jej postoja. Matka je autonómna osoba, ktorá nedopustí, aby akýkoľvek autoritatívny krok súdu zasiahol do jej osobnej integrity. Následným písomným podaním, podaným na súd prvej inštancie dňa 20.8.2018 povinná svoje odvolanie doplnila o citáciu ustanovenia § 379 ods. 1, ods. 2 CMP a uviedla, že súd prvej inštancie pred vydaním uznesenia, v ktorom nariadil výkon súdneho rozhodnutia nenariadil pojednávanie, na ktorom mal povinnosť vyzvať povinnú, aby sa rozhodnutiu podrobila a ani písomne nevyzval povinnú na dobrovoľné plnenie a tak nepostupoval v zmysle svojich povinností podľa ustanovenia § 379 CMP s tým, že uvedené skutočnosti majú podľa názoru povinnej zásadný význam pri rozhodovaní odvolacieho súdu o zrušení predmetného uznesenia súdu prvej inštancie. Písomnými podaniami podanými na súd prvej inštancie v dňoch 20.8.2018, 22.8.2018, 3.9.2018, 12.9.2018 povinná ďalej dopĺňala svoje odvolanie ďalším rozvíjaním totožných dôvodov ako sú dôvody uvádzané v odvolaní povinnej proti predmetnému uzneseniu súdu prvej inštancie a predložením dôkazov, ktoré majú preukazovať nedôvodnosť nariadenia výkonu rozhodnutia, z dôvodu odmietania oprávneného zo strany maloletých detí.

4. Oprávnený, kolízny opatrovník a Okresná prokuratúra Bratislava IV sa k odvolaniu povinnej nevyjadrili.

5. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 65 a § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) dospel k záveru, že odvolanie povinnej v časti výroku I. je potrebné odmietnuť a v časti výroku II. je napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku vecne správne.

6. Pred samotným preskúmaním napadnutého uznesenia odvolací súd skúmal, či sú splnené objektívne a subjektívne podmienky odvolacieho konania. Aby došlo k vecnému prejednaniu odvolania odvolacím súdom, odvolanie musí spĺňať všetky zákonom predpísané podmienky prípustnosti tohto riadneho opravného prostriedku.

7. Podľa § 373 CMP na konanie o výkone rozhodnutia sa použijú ustanovenia prvej časti a piateho dielu prvej hlavy druhej časti, ak nie je ustanovené inak.
8. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.
9. Podľa § 2 ods. 2 CMP na účely tohto zákona sa pojmy žaloba, strana a spor vykladajú ako návrh na začatie konania, účastník konania (ďalej len „účastník“) a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.
10. Podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP súd konanie preruší, ak rozhodnutia závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.
11. Podľa § 164 CSP ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.
12. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.
13. Podľa § 357 písm. n) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.
14. Podľa § 59 ods. 1 CMP odvolanie je prípustné aj proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, okrem uznesenia, ktorým súd poveril účastníka zvolaním valného zhromaždenia podľa § 304 písm. f).
15. Podľa § 59 ods. 2 CMP odvolanie je prípustné aj proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zrušení rozhodnutia o dedičstve, ak sa dodatočne zistí, že poručiteľ žije, alebo ak bolo zrušené jeho vyhlásenie za mŕtveho.
16. V súčasnosti Civilný sporový poriadok (§ 355 ods. 2) neposkytuje účastníkovi konania oprávnenie na podanie odvolania proti akémukoľvek rozhodnutiu súdu, pričom na rozdiel od režimu Občianskeho súdneho poriadku odvolanie voči uzneseniu vo všeobecnosti nepripúšťa. Prípustnosť odvolania proti uzneseniu je daná len v obmedzenom, taxatívne vypočítanom rozsahu; zákon musí odvolanie proti konkrétnemu ustanoveniu výslovne pripúšťať (ide o uznesenia taxatívne vypočítané v § 357 CSP všeobecne alebo konkrétne sa prípustnosť odvolania predpokladá v konkrétnom zákonom ustanovení, napr. v § 377 ods. 1 CMP).
17. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s obsahom napadnutého rozhodnutia v časti jeho výroku I odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie rozhodol o procesnom návrhu povinnej na prerušenie konania v zmysle § 164 CSP tak, že konanie neprerušil, v dôsledku čoho je odvolací súd nútený konštatovať neprípustnosť odvolania v danom prípade, nakoľko z dikcie ustanovenia § 357 písm. n) CSP jednoznačne vyplýva prípustnosť odvolania výlučne proti rozhodnutiu o prerušení konania, t.j. odvolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým súd návrhu na prerušenie konania nevyhovел. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v prípade rozhodnutia súdu o neprerušení konania nejde ani o uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým sa rozhodlo vo veci samej a ani nejde o žiadny iný druh uznesenia, proti ktorému ustanovenie § 59 CMP pripúšťa odvolanie nad rámec uznesení taxatívne vymenovaných v ustanovení § 357 CSP.
18. Podľa § 370 ods. 1 CMP podľa tejto časti sa postupuje pri výkone rozhodnutia, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému.
19. Podľa § 376 ods. 1 CMP ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.
20. Podľa § 376 ods. 2 CMP súd môže nariadiť výkon rozhodnutia, aj bez návrhu.
21. Podľa § 377 ods. 1 CMP proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia a proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia je odvolanie prípustné.
22. Podľa § 377 ods. 2 CMP odvolanie proti nariadeniu výkonu rozhodnutia možno odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti.
23. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.
24. V nadväznosti na výrok II odvolaním dotknutého uznesenia súdu prvej inštancie odvolací súd z obsahu spisu zistil, že predmetné konanie o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých začalo dňa 3.3.2017, podaním návrhu oprávneného (otca) na výkon rozhodnutia o úprave styku oprávneného s maloletými deťmi na súd prvej inštancie, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 20.5.2015 pod č. k. 13P/97/2015-36, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.7.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave pod č. k. 20CoP/36/2015-53 zo dňa 25.6.2015 a vykonateľnosť dňa 25.5.2015. Predmetným exekučným titulom súd nariadil predbežné opatrenie, na základe ktorého je otec oprávnený sa s maloletými deťmi T.Ý.: T.,

B.. XX.X.XXXX, T., B.. X.XX.XXXX H. P., B.. XX.XX.XXXX, predbežne stretávať každý párný kalendárny týždeň od soboty od 10:00 hod. do nedele do 18:00 hod. s tým, že odovzdávanie a preberanie detí bude prebiehať v mieste bydliska maloletých detí a matka je povinná maloleté deti na styk riadne pripraviť. Predmetný exekučný titul predstavuje dočasnú úpravu rodičovských práv a povinností vo veci úpravy styku s maloletými deťmi do času právoplatného skončenia konania o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/327/2014.

25. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia, s obsahom odvolania povinnej, ako aj s obsahom spisu súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje vecnú správnosť výroku II napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý nariadil výkon rozhodnutia na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, pričom odvolací súd zdôrazňuje skutočnosť, že ani z obsahu spisu súdu prvej inštancie a ani zo žiadneho z podaní účastníkov konania nevyplýva, že by medzičasom došlo k právoplatnému skončeniu konania vo veci samej vedenému na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/327/2014. Odvolací súd konštatuje, že žiaden z odvolacích dôvodov uvádzaných povinnou v predmetnom odvolaní nezodpovedá dikcii ustanovenia § 377 ods. 2 CMP, v zmysle ktorého možno odvolanie proti nariadeniu výkonu rozhodnutia odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný, alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti. Povinná v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali niektorému z odvolacích dôvodov v zmysle ustanovenia § 377 ods. 2 CMP, t.j. skutočnosti, týkajúce sa nevykonateľnosti exekučného titulu alebo existencie okolností, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik uloženej povinnosti. Doposiaľ nedošlo k zmene alebo k zrušeniu exekučného titulu v dôsledku prípadnej novej úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom, pričom odvolací súd konštatuje, že zo spisu nevyplýva existencia skutočností, ktoré by odôvodňovali nemožnosť realizácie styku oprávneného (otca) s maloletými deťmi v rozsahu a spôsobom stanoveným predmetným exekučným titulom. Zákon v ustanovení § 377 ods. 2 CMP špecifikuje len dva odvolacie dôvody, pričom predmetné zákonné ustanovenie predstavuje špeciálnu právnu úpravu vo vzťahu k právnej úprave obsiahnutej v § 62 CMP a § 365 CSP, čím nahrádza všeobecnú úpravu o odvolaní v Civilnom mimosporovom poriadku a Civilnom sporovom poriadku. Povinnou prezentované názory maloletých detí o ich odmietaní stretnutí s oprávneným doložené písomnými prejavmi detí predloženými povinnou nemožno kvalifikovať ako relevantný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 377 ods. 2 CMP. Je neprípustné, aby právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie nebolo realizované z dôvodu jeho neakceptovania povinnou a aby v dôsledku toho dochádzalo k takému hlbokému narušeniu väzieb otca s maloletými deťmi a po takú dlhú dobu, ako je tomu v danom prípade. Právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave styku otca s maloletými deťmi nie je v žiadnom prípade zásahom do osobnej integrity matky. Z obsahu spisu a to predovšetkým z podaní samotnej povinnej je jednoznačne zrejmé, že v danom prípade povinná ako preferenčný rodič nevyvíja žiadnu reálnu snahu o to, aby mali maloleté deti možnosť rozvíjať svoje vzťahy s oprávneným ako rodičom a neposkytuje ani žiadnu súčinnosť súdu a kolíznemu opatrovníkovi za účelom riešenia danej situácie.

26. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 24 ods. 4 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine, v zmysle ktorého súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

27. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že záujem maloletého dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri hľadaní konkrétneho najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom a tento záujem vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľali obaja rodičia, ktorí majú v živote maloletého dieťaťa bez pochybností nezastupiteľné postavenie (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci II.ÚS 554/04).

28. Starostlivosť o maloleté dieťa a jeho výchova predpokladajú zabezpečenie nielen materiálnych, ale i nemateriálnych podmienok, ktoré umožňujú rozvíjanie osobnosti maloletého dieťaťa. V procese socializácie maloletého dieťaťa je v zásade nevyhnutná účasť oboch rodičov, preto pokiaľ nie sú zistené také skutočnosti, ktoré by viedli k pozastaveniu výkonu rodičovskej zodpovednosti, nie je dôvod na to, aby rodič v ktorého priamej starostlivosti maloleté dieťa nie je, sa s maloletým dieťaťom nestretával, resp. vo veľmi obmedzenom rozsahu.

29. Rodičovi, ktorý s dieťaťom trvale nežije, musí byť umožnený pravidelný a čo najširší kontakt, pretože je to práve množstvo času, počas ktorého je možné realizovať aj neverbálne výchovné pôsobenie rodiča, tzv. výchovu prítomnosti či príkladom, ktorá je ako je vo všeobecnosti známe, tou najúčinnnejšou výchovnou metódou. Je nutné mať na zreteli, že akákoľvek deformácia vzťahu rodič - dieťa je v dôsledku odcudzenia v neskoršej dobe iba ťažko napravitelná (Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 618/05).

30. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že aj po vydaní uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia je možné, aby súd výkon rozhodnutia neuskutočnil a to v prípade, ak zistí, že povinný dobrovoľne plní, alebo že existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu (exekučnému titulu), pričom súd môže za účelom zistenia existencie dôvodov nepodrobovania sa exekučnému titulu nariadiť pojednávanie podľa § 379 ods. 1 veta prvá CMP. V prípade, ak súd až po vydaní uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia zistí, že existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, prichádza do úvahy aplikácia ustanovení § 3 ods. 3, ods. 5 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých. V nadväznosti na vyššie uvedené však odvolací súd zdôrazňuje, že musí v každom prípade ísť o ospravedlniteľné dôvody objektívneho charakteru, t.j. nemôže ísť o dôvody založené na subjektívnych záujmoch niektorého z rodičov a jeho neochote akceptovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré je exekučným titulom.

31. Odvolací súd apeluje na oprávneného a povinnú ako rodičov maloletých detí, aby skutočne povýšili záujem maloletých detí na ich zdravý psychický a fyzický vývoj nad svoje subjektívne záujmy a za tým účelom spravili maximum pre prekonanie vzájomných antipatií, nakoľko právom maloletých detí nesporne je ich právo na budovanie zdravého vzťahu k oboj rodičom, čo však vzhľadom na vek a možnosti maloletých detí je možné len za súčinnosti oboch rodičov a ich zrelého adekvátneho prístupu ku vzniknutej situácii. Je totiž potrebné si uvedomiť, že každé maloleté dieťa raz dospeje a bude hodnotiť konanie a správanie svojich rodičov v čase jeho detstva už dospelými očami a bude si uvedomovať dosah konania rodičov na jeho ďalší život.

32. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení, odvolací súd odvolanie povinnej v časti výroku I predmetného uznesenia súdu prvej inštancie v zmysle 386 písm. c) CSP odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti a v časti výroku II predmetného uznesenia súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku II vecne správne, v dôsledku čoho odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie o nariadení výkonu rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne potvrdil.

33. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

34. Toto uznesenie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť v podpísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).